

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΤΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΑΡ. 10 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ Χρ. 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τιμή Φύλλου λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΛΩΝ.

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΘΗΝΑΙ, Πέμπτη 30 Ιανουαρίου 1903

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 9

Ο "ΝΟΥΜΑΣ"

ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΝ

ΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

— ΑΥΛΗ ΑΣΚΟΥΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΑΣΦΟΥΓΓΑΡΙΣΤΗ

ΜΟΝΑΡΧΙΚΟΙ μάλιστα—κατ' ανάγκην. Αύ-
λικόι όμως όχι. Καί όσοι παρεξήγησαν τὸ
προχθεσινόν μας ἄρθρον καί ὅσοι ἐσπευσαν, ἐγ-
γράφως καί προφορικῶς, νά μᾶς ἀποδώσουν τὸν
τίτλον τοῦ Αὐλικοῦ—τιμητικώτατος ὁ τίτλος,
δὲν τὸ ἀρνούμεθα. ἀπὸ συνοδευέται μάλιστα μὲ
χρυσῆς στολῆς καί μὲ παράσημα! — παρακα-
λοῦνται νά ξαναδιαβάσουν τὸ ὑπὸ κατηγορίαν
ἄρθρον καί νὰ ποσούρουν τοὺς τίτλους των.

Ποῖος 'μιλήσει γι' Αὐλήν; Καί ποῖος ἔχει
ἔρεξιν νά 'μιλήσῃ γι' Αὐλήν, τῆς ὁποίας τὰς
πλάκας ἔχει χρόνια καί χρόνια νά θωπεύσῃ ἢ
σκοῦπα καί νά ὀρσίση τὸ νερό;

ΑΝ ΕΙΝΑΙ κάτι τοῦ νάπελιπίζῃ τοὺς ἀπογοη-
τευμένους ἀπὸ τὰ Κοινοβουλευτικὰ Διουσίαι,
τὸ κάτι αὐτὸ μέσα στὴν Αὐλήν εὐρίσκεται.

Καί οἱ ἀγριώτεροι πολέμιοι τῆς Βασιλείας,
ὡς Ἰδέας, καί τῆς Μοναρχίας, ὡς πιθανοῦ μέ-
σου σωτηρίας, στὰ μάτια τοῦ λαοῦ οἱ Αὐλικοὶ
παρουσιάζονται.

Βρίσκεις κάποιον, ἀπελπισμένον ἀπὸ τὴν
σημερινὴν κατάστασιν. Τὸ ἀναγνωρίζει, δὲν
δισταζει νά τ' ὁμολογήσῃ, ὅτι ὅπως πάμε, μὲ
τοὺς θεσμοὺς τοὺς ἐτοιμορρόπους καί μὲ τὰ κου-
ρελισμένα Συντάγματα, κατακυλᾶμε ἀκα-
τασχέτως στὸ βράβρον. Ἀποπειράσαι νά τοῦ
ὑποδείξῃς ὡς μέσον σωτηρίας τὴν Μοναρχίαν.
Καί τὸν βλέπεις ἀμέσως τὸν κάποιον αὐτόν, νά
σὲ κοιτάξῃ μὲ φρίκην καί νά σ' ἐρωτᾷ μ' ἀ-
γωνίαν :

— Δηλαδή νά μᾶς διευθύνῃ ἡ Αὐλή;

Καί δὲν πολὺς νά τὰπαντήσῃς τίποτε. Καί
δέχεται καί σὺ τὸ παρὸν, τὸ μὴ χεῖρον, ἀπὸ τὸ
μέλλον, τὸ ἀβεβίον, ἀλλὰ πάντοτε χεῖριστον.

ΔΥΣΤΥΧΩΣ οἱ Αὐλικοὶ δὲν ἀγαποῦν τὴν Βα-
σιλείαν. Ἀγαποῦν τὴν θέσιν τους. Ἀγα-
ποῦν τὰ παράσημά τους. Ἀγαποῦν τὰ συμφέ-
ροντά τους.

Καί πολεμοῦν τὴν Βασιλείαν κατ' αὐτὸν

τὸν τρόπον. Καί τὴν πολεμοῦν ὑποκλως. Καί
τὴν καταρρίπτουν ἀγρίως στὴν συνειδήσιν τοῦ
λαοῦ.

Διότι αὐτοὺς βλέπει ὁ Λαὸς καί δι' αὐτῶν
βλέπει τὴν Βασιλείαν. Εἶναι ὁ φακὸς τοῦ τηλε-
σκοπίου αὐτοῦ. Καί φακὸς θαμπός. Γι' αὐτὸ
καί τάντικειμένα φαίνονται σκοτεινὰ καί μαθρα.

ΑΔΥΝΑΤΟΝ νά πείσῃς τὸν λαὸν ὅτι Βασι-
λεία δὲν εἶνε ὁ κ. δεῖνα, ὁ φορτωμένος μὲ
γαλιόνια καί παράσημα, ὁ παρακολουθῶν παν-
τοῦ καί πάντοτε τὸν Βασιλέα, καί φροντίζων
πῶς νά διορίσῃ τὸ παιδί του, πῶς νά βγάλῃ
τὸν ἀδελφόν του βουλευτήν, πῶς νά γίνῃ πρῶ-
τος μέτοχος εἰς διαφόρους ἐταιρίας.

Ἀδύνατον νά πείσῃς τὸν λαὸν ὅτι τὴν Βα-
σιλείαν δὲν τὴν εκπροσωπεῖ ὁ κ. τᾶδε ὁ ὁποῖος
ἐκμεταλλεῖται τὴν Βασιλικὴν εὐνοίαν γιὰ νά
χώνῃ εἰς κάθε βρωμοδουλειὰ τὴν μούρη του,
γιὰ νά στήνῃ τὰ χρηματοκιβώτιά του στὸ Χρη-
ματιστήριον καί γιὰ νά γεμίξῃ μὲ μαρμαρό-
τευκτα μέγαλα τὴν Ἀθήνα καί τὰ περίχωρα.

Ὁ Λαὸς δὲν βλέπει τὴν Βασιλείαν. Εἶνε
ἡ Αὐλή μπροστά. Καί Αὐλή μάλιστα, γιὰ τὴν
ὁποῖαν δὲν ἰσχύουν αἱ περὶ καθαριότητος Ἀ-
στυνομικαὶ διατάξεις.

ΜΠΡΟΣ λοιπὸν γκρεμὸς καί πίσω ρέμμα. Καί
ποθενά σάνδα σωτηρίας γιὰ τὸ λαόν.

Τοὺς δὴθεν Δημοκράτας τοὺς εἶδεν ἐν τῇ
πράξει, τοὺς εἶδεν αὐλικωτέρους καί δουλοπρε-
πιστέρους καί τῶν Αὐλικῶν, καί δὲν τοὺς πι-
στεύει.

Τοὺς δὴθεν Θεσμοφύλακας, τοὺς δὴθεν προ-
μάχους τοῦ Συντάγματος, τὸ ἴδιο.

Τὴν Βασιλείαν δὲν τὴν βλέπει.
Τὴν Αὐλήν τὴν βλέπει δυστυχῶς βουτηγμένην
στὸ προσωπικὸν συμφέρον καί σκορπιζούσαν
τὴν διαφθοράν τῶν συνειδητέων τριγύρω της.

Μπρὸς γκρεμὸς καί πίσω ρέμμα. Καί ὁ
κατακλυσμὸς τοῦ συμφέροντος, τῆς συναλλα-
γῆς, τῆς Διαφθορᾶς, τῆς Ποταπότητος, δέρνει
ἀνηλεῶς τὴν ξεχαρβαλωμένην κιβωτὸν τοῦ
Λαοῦ.

Καί κορυφῇ Ἀρσράτ ποθενά δὲν φαίνεται.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ "ΕΚΑΤΟ ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ ΛΥΡΑΣ."

Ἀνάγλυφα τρισεύγενα τῶν τάφων,
Χαροκαμένη ἀρχαία ψυχὴ, στὴν πλάκα
Τὴν Ἀθηναία γραφτὴ μὲ τὸ κοντέλι
Τοῦ θεοῦ ἄερα,
Δόστε μου ἐσεῖς τὸν Πόνον νά τυλιξῶ
Μέσ' στὸ σερνὸ τῆς Ἀρμονίας χιτῶνα,
Καί νά κλείσω τὸ δάκρυο τοῦ στοῦ Μέρου
Τὸ χρυσογυάλι.

Ὁ φτερωτὸς ὠραῖος ἔπνος, κ' ὁ ἄλλος
Ὁ φτερωτὸς, ὁ θάνατος ὁ ὠραῖος,
Σὲ πλεῦρωσαν, καί ἀπλώνοντας τὰ χεῖρα,
Σὲ ἀλαφροπύραν.
Στοὺς δύο γαμπροὺς μὲ μιὰ λαχτάρα, ὦ νύφη,
Τὸ παρθένο κορμί σου παραδίσεις,
Καί τίνος τὰ φίλια τὰ πιὸ γλυκὰ εἶναι
δὲν ἐξχωρίζεις.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΧΙ ΞΕΝΑ

Εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν στήλην εἰς τὴν ὁ-
ποῖαν ἐγὼ προχθὲς ἐφώνησα κατὰ τῆς ξε-
νομανίας καί ἀνέφερα ὡς περὶ δειγματὸς
μπακλίκου ἔργου τοῦ Σουδερμαν ποῦ μοῦ
ἔφερον ὅλον τὸ βιβλίον ποῦ τὸ ἔκρινε εἰς τὴν
μύτην λαδωμένην ποδιᾷ, ὁ ποιητῆς τοῦ
«Τάφου» Παλαμᾶς σὰς εἶπεν (νὰ γονα-
τᾶτε πάντες, ὡ ἐμπνευσμένοι νέοι τῆς Ἑλ-
ληνικῆς γῆς!) ἐμπρὸς εἰς ἕνα ἀμείζων
Ἔνστολ καὶ ἐμπρὸς εἰς ἕνα σακατεμένον
πληθῆγον τὸν ὁποῖον εἶδατε νὰ πίπτῃ τὸ
κλωκαῖρι ἀπὸ τὸ «Μπακλίκον» τῆς νέας
Σκηψῆς.

Ὁ ποιητῆς τοῦ «Τάφου» εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔ-
ργου καθόρθωσε νά συνδυάσῃ εἰς μίαν εὐχὴν ἐν τῇ
Ἀκροπόλει μίαν ἰδέαν νικημένον, νεκρὸν, ἰδέαν ἀν-
τεθνηκωτάτην, εὐχόμενος καί ἀεόμενος εἰς τὸ Πανε-
λίον νά ἐπικρατήσῃ ἡ Ψυχικὴ γλῶσσα τὴν ὁ-
ποῖαν ὀρθῶς ἀποκαλεῖ «Σταχτοπέταν», καί μίαν
ἰδέαν βασιλεύουσαν καί ἐθνικωτάτην, μίαν ἰδέαν ὁ-
ραίαν διὰ κάθε παρελθόν καί διὰ κάθε μέλλον, ἰδέαν
ἀληθῆς ἀνταξίαν μεγαλοῦς καί μεγαλοκόρου
Ἑλληνόσπουτου.

Μεταφράζω εἰς τὴν γλῶσσαν μου τὴν κ υ τ σ σ υ-
νταρμένην εὐχὴν :

«Δέομαι... ἕνα ἄλλον ἀλθαδιτάριον νά ἀνοι-
χθῇ πρὸ τῶν ματιῶν τοῦ σημερινοῦ παιδιοῦ, τοῦ
ἀγριανοῦ πολίτου.

Διδάσκαλος νά γίνῃ ὁ Ποιητῆς».

Καί ὅπως συνέβη ἀπὸ τα πρῶτά μου σαλπι-
σματα—τὰ ὁποῖα ἀνεκόμισαν, ὅπως διόλου ὀσκό-
λον νά συμβῇ καί τότε -- αὐτὸ εὐχόμενος καί ἐγὼ,
δι' αὐτὸ, ὅταν μεταξὺ τῶν εὐχῶν τῶν ἐπιτελῶν καί
ἠμιτελῶν μὲ τὰ ἀπαῖσια νερόζοζα «τὸ γε νῦν ἔχον
εἶχομαι τῇ φίλῃ Πατριδί»—καί εἶναι νέος ἀνοῶ-
πος αὐτὸς ποῦ ἔγραψεν αὐτὸ : οἱ τήντινα τὴν εὐ-
χὴν τ ὦ ποιητῆς, ἐστύθην μὲ εἶδος καί ἄκουσα σχε-
δὸν τὴν φωνὴν μου νά ἐπαναλαμβάνῃ ἀδελφωμένη
μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ποιητοῦ τὴν ὁραίαν εὐχὴν καί
ἠουάσθη τὴν εὐχὴν μου ὅταν νά σκεπῆν διόκο-
πότηρον εἰς τὴν Ὁραίαν Ἠτέραν Νασὸ καί νά λέγῃ :

«Δέομαι Διδάσκαλος νά γίνῃ ὁ Ποιητῆς».

Καί δὲν βλέπω διατὶ διδάσκαλος νά μὴν εἶναι
πρῶτος αὐτὸς ὁ ποιητῆς Παλαμᾶς.